

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา¹

กษิติเดช อุ้มเมตตาอารี²

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้ความเข้าใจว่าความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดทางอาญาที่มีความร้ายแรงเป็นอย่างมาก อันเป็นการคุกคามทั้งสิทธิ และ เสรีภาพ ของผู้ถูกระทำทางเพศ อันส่งผลให้อาจเกิดผลกระทบต่องานร่างกาย และ จิตใจของผู้ถูกระทำทางเพศนั้น ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นการส่งผลเสียต่อผู้ถูกระทำทางเพศเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อ ประชาชนในสังคม และ ประเทศอีกด้วย ซึ่งผลเสียที่กล่าวมานั้นประเทศไทย และ ในต่างประเทศก็ได้สังเกตเห็นถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และกระทำชำเราเด็ก จึงได้มีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดฐานดังกล่าว โดยกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และกระทำชำเราเด็กนี้ก็ได้เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และกระทำชำเราเด็กนี้ จะเป็นไปตามประเพณี วัฒนธรรม สังคม เทคโนโลยี และเศรษฐกิจของแต่ละประเทศไป ซึ่งนับตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบันปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา และกระทำชำเราเด็กในประเทศไทยไม่ได้ลดน้อยถอยลงไปเลยกลับมีแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยได้บัญญัติให้ผู้ที่กระทำการข่มขืนกระทำชำเรา บุคคลอื่น หรือกระทำชำเราบุคคลที่อายุต่ำกว่า 15 ปี ต้องได้รับโทษทางอาญา โดยที่ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และกระทำชำเราเด็ก ถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ทั้งนี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศหลายครั้งเพื่อให้สอดคล้อง และทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งประเทศไทยได้แก้ไขเพิ่มเติมถึง(ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 อันเป็นการแก้ไขความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยเพิ่มบทนิยามในมาตรา 1 (18) "กระทำชำเรา" และแก้ไขมาตรา 276, มาตรา 277, มาตรา 277 ทวิ, มาตรา 277 ตรี, มาตรา 278, มาตรา 279, มาตรา 280, มาตรา 280/1, มาตรา 281, มาตรา 285, มาตรา 285/2, มาตรา 286 และมาตรา 366/1 ซึ่งการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศในครั้งนี้ ก็เป็นการแก้ไขเพื่อให้เกิดการตีความกฎหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น และเพิ่มความ

¹ บทความฉบับนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ประเทือง ธนียผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ศิริสมบูรณ์ และรองศาสตราจารย์ จตุพร วงศ์ทองสรรค์.

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

คุ้มครองให้กับบุคคลบางประเภท รวมถึงเพิ่มโทษของผู้กระทำความผิด อีกทั้งยังแก้ไขให้ความผิดเกี่ยวกับเพศเป็นความผิดต่อแผ่นดิน ไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัวเหมือนเช่นก่อนมีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในครั้งนี้ เว้นแต่จะเป็นไปตามข้อเท็จจริงที่ประมวลกฎหมายอาญาที่แก้ไขในครั้งนี้เพิ่มขึ้นมา จะเห็นได้ว่าการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลอาญาในครั้งนี้ เน้นการเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ และ คุ้มครองประชาชนในประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งมุ่งหวังต่อผลที่จะทำให้อาชญากรรมทางเพศนี้ลดลง แต่การแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา เกี่ยวกับความผิดทางเพศนี้ก็ยังมียกข้อยกเว้นบางมาตราที่มีความไม่ชัดเจน และมีช่องว่างในการตีความกฎหมาย ซึ่งจะใช้การตีความกฎหมายอย่างกว้าง หรือ ตีความกฎหมายนอกเหนือไปจากที่กฎหมายบัญญัติไว้ไม่ได้ เพราะกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายที่เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน จึงต้องใช้การตีความกฎหมายโดยเคร่งครัด ซึ่งด้วยความไม่ชัดเจนของกฎหมายที่แก้ไขใหม่นี้ ทำให้อาจส่งผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรม และ ผู้เสียหาย รวมถึงประชาชนส่วนรวมได้

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ยังไม่มีความชัดเจน มีช่องว่างในการตีความกฎหมาย และไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการที่ 1 ปัญหาการให้คำนิยามความหมายของคำว่า “กระทำชำเรา” ที่มีการแก้ไขประมวลในครั้งนี้ ได้มีการย้ายนิยามของคำว่า "กระทำชำเรา" จากที่อยู่ในมาตรา 276 และ 277 มาอยู่ในบทบัญญัติทั่วไป หมวด 1 บทนิยาม มาตรา 1(18) และ มีการเปลี่ยนความคำนิยามของ "กระทำชำเรา" ดังนี้

มาตรา 1(18) บัญญัติว่า "กระทำชำเรา" หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำ “ล่วงล้ำ” อวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือ ช่องปากของผู้อื่น

มาตรา 276 วรรค 2 เดิม บัญญัติว่า “กระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง” หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำ “กระทำกับ” อวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือ ช่องปากของผู้อื่น.....

จะเห็นได้ว่า การแก้ไขครั้งนี้ ได้เปลี่ยนคำว่า "กระทำกับ" เป็น "ล่วงล้ำ" อันทำให้สอดคล้องกับคำพิพากษาฎีกาที่ผ่าน ๆ มา ที่ว่าการจะมีความผิดฐานกระทำชำเราต้องมีการ "ล่วงล้ำเข้าไปใน" แต่เมื่อพิจารณาถึงคำว่า "ล่วงล้ำ" แล้ว ก็ยังมีปัญหาที่ว่า อวัยวะเพศของผู้หญิง หรือ ชายที่แปลงเพศเป็นหญิง จะใช้อวัยวะเพศของตน "ล่วงล้ำ" อวัยวะ ทวารหนัก หรือ ช่องปาก ของผู้อื่นได้อย่างไร ซึ่งกรณีนี้อาจทำให้เกิดปัญหาในการตีความกฎหมาย และ เกิดปัญหาต่าง ๆ ต่อกระบวนการยุติธรรม ผู้เสียหาย และ ประชาชนโดยส่วนรวมได้

ปัญหาประการที่ 2 ปัญหาการให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดอันยอมความได้ เฉพาะที่เป็นการกระทำต่อคู่สมรสของผู้กระทำความผิดเท่านั้น โดยก่อนมีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับเพศนี้

กฎหมายได้บัญญัติให้การข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 วรรค 1 (เดิม) และ การกระทำอนาจารตาม มาตรา 278 วรรค 1 (เดิม) ถ้าไม่ได้กระทำต่อหน้าธารกำนัล เป็นความผิดอันยอมความได้ อันมีบัญญัติไว้ใน มาตรา 281 (เดิม) ซึ่งที่กฎหมายบัญญัติให้การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดอันยอมความได้ ก็ด้วยมี วัตถุประสงค์ที่ต้องการคุ้มครอง ความเป็นอยู่ ชื่อเสียง เกียรติคุณ ของผู้เสียหาย ไม่ให้ได้รับการ กระทบกระเทือนนั่นเอง แต่เนื่องจากความผิดเกี่ยวกับเพศตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันไม่ได้ลดลง และ มีแต่จะ สูงขึ้นเรื่อย ด้วยเหตุนี้เองจึงมีการแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 281 ให้การกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรค 1 และ มาตรา 278 วรรค 2 เป็นความผิดต่อแผ่นดิน เว้นแต่ให้เป็นความผิดอันยอมความได้ก็ต่อเมื่อ เป็นการ กระทำความผิดกับคู่สมรสของผู้กระทำความผิดนั่นเอง ซึ่งการแก้ไขเพิ่มเติมในครั้งนี้ก็มีจุดประสงค์เพื่อเป็น การปรามให้ผู้ที่จะกระทำความผิดดังกล่าวแล้วไม่กล้าทำความผิด แต่กฎหมายก็ยังคุ้มครองผู้เสียหาย และ คู่ สมรสที่กระทำความผิดดังกล่าว อาจไม่ต้องรับโทษจำคุกได้ เพราะเล็งเห็นถึงความสำคัญของครอบครัว กรณีที่ครอบครัวนั้นมีบุตร หากต้องให้ผู้สมรสที่กระทำความผิดต้องได้รับโทษจำคุกก็อาจส่งผลเสียต่อ บุตร และ ผู้เสียหายได้ แต่ด้วยสภาพสังคมในปัจจุบันมีชาย หญิงมากมายที่ไม่ได้สมรสกัน มาอยู่กินด้วยกันฉันท์ สามิภริยาและมีบุตรขึ้นมา หรือ กรณีหมั้นเพื่อจะสมรสกัน หากก่อนหมั้นคู่หมั้นได้กระทำความผิดดังกล่าว และ ให้กำเนิดบุตรขึ้นมา กรณีนี้ก็จะส่งผลให้บุคคลดังกล่าวต้องได้รับโทษจำคุก อันอาจส่งผลให้เกิดปัญหา กับเด็ก ผู้เสียหาย และครอบครัวได้

ปัญหาประการที่ 3 ปัญหาให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นกรณีกระทำต่อ สตรีมีครรภ์ หรือ คนชรา ซึ่งกฎหมายที่แก้ไขใหม่นี้ ได้บัญญัติเพิ่มเติม มาตรา 285/2 ขึ้นมาเพื่อคุ้มครองบุคคลบาง ประเภทที่ไม่สามารถปกป้องตนเองได้อันเนื่องมาจากบุคคลนั้นเป็นผู้ทุพพลภาพ โรคจิต คนชรา สตรีมี ครรภ์ และอื่น ๆ จากการถูกกระทำความผิดทางเพศ ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้น 1 ใน 3 จากความผิดที่ได้กระทำลงนั้น จะเห็นได้ว่ามาตรานี้เป็น บทลงโทษของความผิดทางเพศฐานต่าง ๆ เมื่อเป็น บทลงโทษแล้วบุคคลที่กระทำความผิดนั้นจะต้องได้รับโทษหนักขึ้นก็ต่อเมื่อ บุคคลนั้นได้รู้ถึงข้อเท็จจริงที่ ต้องรับโทษหนักขึ้น ตามมาตรา 62 วรรคท้าย ซึ่งอาจมีปัญหาในข้อเท็จจริงบางกรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่รู้ ถึงข้อเท็จจริงนั้น จึงทำให้ผู้กระทำความผิดไม่สามารถรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 285/2 ได้ อันเป็นการผิด วัตถุประสงค์ของการบัญญัติมาตรา 285/2 นี้ขึ้นมา ที่ต้องการคุ้มครองบุคคลที่ไม่สามารถปกป้องตนเองได้ เนื่องจากสภาพร่างกายของตน เพราะเพียงเขามีสภาพร่างกายที่อ่อนแอแล้ว ยังต้องได้รับผลกระทบจากการ ถูกกระทำทางเพศอีก ในกรณี คนท้อง หากมีอายุครรภ์เพียง 1-3 เดือน กรณีนี้ย่อมเป็นการยากที่จะรู้ได้ว่า ผู้เสียหายมีครรภ์หรือไม่ หากผู้กระทำความผิดกระทำผิดไปโดยไม่รู้ข้อเท็จจริงนั้นเนื่องจากอายุครรภ์ของ ผู้เสียหายน้อยเกินไป ดังนั้นผู้กระทำความผิดย่อมไม่ได้รับโทษหนักขึ้น อีกทั้งกรณีของคนชรา คนชราตามมาตรา

นี้ไม่ได้บัญญัตินิยามว่า คนชรา ที่จะได้รับการคุ้มครองมาตรานี้ต้องชรา หรือ มีอายุขนาดไหน เพราะสภาพร่างกาย อายุหน้าตา ของคนเราไม่เท่ากัน จึงเป็นการยากที่จะพิจารณาได้ว่าแค่ไหนคือคนชรา ทั้งที่กฎหมายต้องการคุ้มครองบุคคลที่ไม่สามารถปกป้องตนเองได้เพราะสภาพร่างกายของตน ไม่ให้ต้องถูกซ้ำเติมไปมากกว่านี้ ทำให้เกิดปัญหาที่ว่าไม่สามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการออกมาตรา 285/2 นี้ขึ้นมาได้

ปัญหาประการที่ 4 ปัญหาการที่ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นหากเป็นการใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ชูเจ็ญ หรือกรณีอื่น ๆ ในการกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ในปัจจุบันนี้มีสูงขึ้นมากเรื่อย ๆ โดยเด็กนั้นเป็นอนาคตของชาติที่จะเติบโตขึ้นมาเพื่อพัฒนาประเทศชาติต่อไป ซึ่งเด็กนั้นเป็นช่วงวัยที่จดจำและได้รับผลกระทบต่อสิ่งที่มากระทบต่อเด็กได้ง่าย ทำให้หากมีเหตุการณ์ หรือ การกระทำความผิดต่อเด็ก อาจส่งผลให้เด็กนั้นเกิดอาการฝังใจ กระทบต่อการเจริญเติบโต ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญาได้ ดังนั้นกฎหมายจึงบัญญัติให้การกระทำความผิดทางเพศต่อเด็กนั้น ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำผิดต่อบุคคลโดยทั่วไป ซึ่งมาตรา 277 ก็ได้มีการแก้ไขใหม่ แต่การแก้ไขในครั้งนี้อาจไม่ได้ครอบคลุมถึงการ ชูเจ็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ทำให้เด็กอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือ ทำให้เด็กเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้หากกระทำต่อตัวเด็กก็อาจส่งผลกระทบต่อเด็กดังที่กล่าวมาได้ จึงเกิดปัญหาที่ว่ากฎหมายควรที่จะให้ความคุ้มครองกับเด็กมากขึ้น

ปัญหาประการที่ 5 ปัญหาการมีอาวุธ หรือ ทำให้เข้าใจว่ามีอาวุธในการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา หรือ กระทำชำเราเด็ก เป็นประเด็นปัญหาสุดท้าย ที่กฎหมายได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในหลายๆ มาตรา ที่บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้น หากผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดโดยทำให้ผู้ถูกกระทำเข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิด เนื่องจากการทำให้เข้าใจว่ามีอาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิดนี้ ย่อมทำให้ผู้เสียหายไม่กล้าขัดขืน หรือ เรียกให้บุคคลอื่นช่วยเหลือ เพราะกลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของตน หรือ ของบุคคลอื่นได้ ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดทำผิดได้ง่ายขึ้น และไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย อันเป็นการเขย่งขึ้นต่อกฎหมาย และ ผู้เสียหายเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นการบัญญัติบทบัญญัติข้อเท็จจริงนี้ขึ้นมาก็เพื่อ ปราบปรามไม่ให้ผู้กระทำความผิดกล้าที่จะชู หรือ ทำการใดว่าตนมีอาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิด อีกทั้งยังเป็นการปกป้องกระบวนการยุติธรรม และ กฎหมายให้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้นด้วย จะเห็นได้ว่า อาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิด เป็นสิ่งซึ่งเป็นอาวุธโดยสภาพ ที่สามารถทำให้ผู้เสียหายถึงตาย หรือ ได้รับ อันตรายสาหัสได้ ดังนั้นหากผู้กระทำความผิดทำให้เข้าใจว่ามีสิ่งซึ่งเป็นอาวุธโดยสภาพ และทำอันตรายถึงชีวิต หรือ สาหัสได้เช่นเดียวกันกับอาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิด ดังนั้นจึงมีประเด็นปัญหาที่ว่า การเพิ่มเติมบทบัญญัติเช่นนี้ขึ้นมา ยังไม่ครอบคลุม และ สามารถคุ้มครองผู้เสียหาย และ กฎหมาย ได้อย่างเพียงพอ

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ผู้วิจัยพบว่า มีข้อเสนอแนะคือ

1. ปัญหาการให้คำนิยามความหมายของคำว่า “การกระทำชำเรา” ตามมาตรา 1(18) ของประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ 27 พ.ศ.2562

เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 1(18) ดังนี้

มาตรา 1(18) "กระทำชำเรา" หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยมีเจตนาให้อวัยวะเพศชาย หรือหญิงผู้กระทำล่วงล้ำ หรือสัมผัส กับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น

2. ปัญหาการให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดอันยอมความได้เฉพาะที่เป็นการกระทำต่อคู่สมรสของผู้กระทำความผิด ตามมาตรา 281(1) ของประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ 27 พ.ศ.2562

เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 281(1) ดังนี้

มาตรา 281 ความผิดตามมาตราดังต่อไปนี้ เป็นความผิดอันยอมความได้

(1) มาตรา 276 วรรคหนึ่ง และมาตรา 278 วรรคสอง ซึ่งเป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรส หรือคู่สมรสเดิม หรือผู้ที่อยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยา หรือคู่หมั้น ถ้าไม่ได้เกิดต่อหน้าธารกำนัล หรือไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย

3. ปัญหาการให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นกรณีกระทำต่อ สตรีมีครรภ์ หรือ คนชรา ตามมาตรา 285/2 ของประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ 27 พ.ศ.2562

เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 285/2 ดังนี้

มาตรา 285/2 การกระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตรี มาตรา 278 หรือมาตรา 279 เป็นการกระทำแก่บุคคลซึ่งไม่สามารถปกป้องตนเองอันเนื่องมาจากการเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน คนป่วยเจ็บ ผู้สูงอายุ สตรีมีครรภ์ หรือผู้ซึ่งอยู่ในภาวะไม่สามารถรู้ผิดชอบ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ หนึ่งในสาม

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำต่อสตรีมีครรภ์ ห้ามอ้างความไม่รู้ว่าเป็น "สตรีมีครรภ์" เพื่อให้พ้นจากความผิดนั้น

4. ปัญหาการใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ชูzeug หรือกรณีอื่น ๆ ในการกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ตามมาตรา 277 ของประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ 27 พ.ศ.2562

เห็นควรให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมมาตรา 277 ดังนี้

มาตรา 277 ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ผู้กระทำได้กระทำโดยใช้กำลังประทุษร้าย ขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือทำให้เด็กเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนแปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

5. ปัญหาการมีอาวุธ หรือ ทำให้เข้าใจว่ามีอาวุธในการกระทำความผิดในการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา หรือกระทำชำเราเด็ก

เห็นควรให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมมาตรา 276 และมาตรา 277 ดังนี้

มาตรา 276 ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยทำให้เข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธ หรืออาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยมีอาวุธ หรืออาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด หรือร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหนี้ยิง หรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนสี่ถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277 ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ได้กระทำโดยทำให้เข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธ หรืออาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนสี่ถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ได้กระทำโดยมีอาวุธ หรืออาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด หรือร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหนี้ยิง หรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

เอกสารอ้างอิง

เกษรดิขจร วัจนสวัสดิ์. “คำอธิบายกฎหมายอาญา บทบัญญัติทั่วไป”

_____. กฎหมายอาญาภาคความผิด. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.

คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญาทั่วไป ก, 2551.

นิติศาสตร์ไพศาล. พระยา. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย คำสอนชั้นปริญญาตรี, 2502

บรรเจิด สิงคะเนติ. สารานุกรมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เรื่องหลักความเสมอภาค. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2543.

สมยศ เชื้อไทย. **หลักรัฐธรรมนูญทั่วไป**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2535.

สัญญา สังขานิช. **คำอธิบายกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แสงสุทธิการพิมพ์, 2514

เสริม วินิจกุล. **กฎหมายอาญาภาคปลาย**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง คำสอน ชั้นปริญญาตรี, 2482.

หุค แสงอุทัย. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป**, 2535.

อำมาตย์โท พระอินทปรีชา (เหยียน เลขะวณิช). **คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา ภาค 2 ตอน 2**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร, 2470.